

12. szám.
Jul. 23-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.-aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni mindegyik postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

A PÉKESSEK.

Carmen.

Péke! péke! péke! péke!
Wéke, wéke, wéke, wéke
Asz a tyilkos hápporúnak,
Már nem harapnak és rúknak
Asszok a sunja frantsziák,
Széppen mekind mind elhortják
Aszt a sok feres natrákot
Fisszafele, mint a rákok,
Hasza fisznek szuáf, turkus.
Mekijesztett nekik purkus.
A E I O U Ö Ü
Mekfan ez idj djönjörü!

Káfé oltsopp tisz új krajtszár,
Tszukkor oltsopp kilentsz krajtszár,
Riskása fontja nolsz krajtszár,
Semljeliszt fontja nét krajtszár,
Hús lesz oltsopp talán krajtszár,
Krejtserwirstli marat krajtszár,
Arany öt forint husz krajtszár,
Eszüst tizenhat, — nikszt krajtszár.
Haszamedj frantszia tsászár,
Esz ér sok million krajtszár!
A E I O U Ö Ü
Esz a fers fan djönjörü!

Elhet már most, ki mek nem halt,
Katonának azt montják: „halt“.
Kinek fan lép, hasza mehet,
Ha nints, arról én nem tehet.
Maródi kell furdó szeszon:
Nem maródi — kell szép asszon.
Nem kell kholerátul félni
Lehet minten holtik élni;
A háporu hosz miasma:
A pedik annak mi haszna?
A E I O U Ö Ü
Idj mekfan ez djönjörü!

Aszért montom: „éljen! fifát!“
Töltsetek mek aszt a pipát,
Esz a pékessékes ádjút
Jámpor polgár erre rádjújt,
S általános pékessékpül
Felesékéfel kipékül
Kotsma nem medj, otthon mulat,
Nem kell neki az Abendblat,
Iszik sör és visel paputs:
Asz ekész politika futts!
A E I O U Ö Ü
Hanem idj fan djönjörü!

Maratok karsamatiner
Martin — a frantszia tszimer.

A GEINAI LEÁNYVÁSÁR.

(Jókai Mór „Szegény gazdagok“ című regényéből.)

Vége.

Van ezen a vidéken egy sajátos népszokás: a *leányvásár*.

A bihari havas szomszédjában áll a Geina orom; ilyenkor az is zöld, mint minden erdélyi havas, ha a hó letisztul róla. A mély völgyeket patakok járják, miknek menetét kiismerni a haragos zöld égerfa pagonyokból, a hegyoldalak rengeteg bükkerdővel vannak terítve, feljebb szál fenyők kezdik elfoglalni a tért, utóbb ezeket is felváltja a mostohább rokon, a boróka-fenyő, mentül feljebb, ez is annál alacsonyabb, mind jobban a földhöz lapul, utóbb csak az áfonya csenevész még az ormokon. Végre az is elhagyja a tért s nincs más a tetőn, mint asszú fű, mely esztendőben csak egy hétig zöld; azontul vagy száraz, vagy hó alatt van.

Bizonyosan mondhatom, hogy ezen a helyen még madár is ritkán jár.

Hanem az olyan magamforma ember nem hagyja azt látatlanul, kivált fiatal gondatlan éveiben, mikor még elég megtudnia azt, miszerint van valami csodálatos hely, a hova nagy fáradtsággal juthatni el, hogy azt felkeresse.

Itt találkoztam néhány év előtt Juonnal. Ő maga naphosszant eláll ott a hegytetőn, botjára támaszkodva, míg medvéje a völgyben málnát szed s a kecskéket őrzi, nem az elszökéstől, hanem más fenevadtól.

A kilátás valóban fölséges innen. Egyfelől a vulkáni hegyláncot látni, másfelől Kolozsvár környékét, a gyalui havasokat, nyugotra pedig előttünk terül a sík Magyarország, ködös rónáival mintegy beleolvadva az égbe.

— Mit nézesz itten naphosszant Juon? — kérdezém akkor a kecskepásztort, kit reggel és este jövet-menet ott találtam egy helyen állva.

— Milyen sok ember lakik itt alatt, — felelt ő, és az mind be van zárva.

Képzelné, milyen fejedelemnek tartja ő magát, a ki nincs négy fal közé bezárva soha.

— Vannak a sikon is emberek, — mondám én neki, — a kik a szabad ég alatt élnek.

Fejet csóvált a pásztor.

— Rab az, a ki a rónán lakik.

Egy napján az esztendőnek nagyon élénk szokott lenni a Geina. Szent Iván napra követ-

kező szombat este eljönnek Rézbányáról, Topánfalváról a mézeskalácsosok, lóhátra rakott mézes bábjaikkal, méhseres és pálinkás esobolyóikkal s sátorokat vernek a tisztáson, másnap aztán tele van a hegytető vidám néppel; ekkor tartják a hírhedett leányvásárt.

Távolról, közelről összejönnek a leányos anyák felcsicsomázott eladó lányáikkal, a kik egyúttal minden hozományukat is bemutatják; felfűzött arany, ezüst pénz nyakukban, czifra szövött kendők a lovak oldalára akasztva, töltött párnák, festett ládák a nyeregben; azokat ott sorban lerakják a sátorok alá, mint valami igazi vásárban, s azután jönnek a vevők, nyalka házasulandó legények, nézegetik a portékát, szóba ereszkednek vele, alkuszna és odább mennek, ha nem bírtak megegyezni. Némely leányt nagyon rátartanak, másikat az első kérőnek odadják, s a kinek párja akadt, azt azután szép furulya és csimpolyaszóval lekísérik a legközelebbi kalugyerig, a ki aztán hit szerint szentesíti ezt a frigyét.

Nagysád mosolyog e szokás felett; pedig ez nagyon természetes magyarázattal bír; a havasok lakói pásztori életmódjuk mellett oly távol laknak egymástól, hogy a legközelebbi szomszéd félóráig sem jut el szomszédjához. A mellett a fiatal leányok otthon ülnek, a fiatalság csak egyszer látja egymást esztendőben, a geinai leányvásáron. A férjes asszonyoknak már aztán szabad a búcsúkra is eljárni, de a leány otthon marad.

Persze, hogy az olyan hírhedett szépségeknek, mint Marióra, nem lett volna szükség épen a Geinára vándorolni, hogy férjet kapjanak, kivált miután az már ki is volt választva előre; hanem ezt már aztán úgy hozza magával a gazdagság büszkesége. A parasztok között is vannak, a kik büszkéek arra, hogy ők gazdagabbak, mint más. Misule nem szalaszthatta volna el az alkalmat, hogy a geinai búcsún az ő lányát kiáltsák ki legszebbnek, az ő poroszka lovait legtüzesebbeknek, valamint a felesége Anicza sem élhetett volna a nélkül, hogy Marióra aranynyal himzett ingeit ki ne rakhatta volna a sátor alatt, s vagy tiz kérőt el ne utasított volna büszkén.

Tóbicza Gligor is megjelent ugyanakkor a vásáron Rézpatak felől jöve tizenkét háts paripával, hat cigány-muzsikussal, felkendözve, pántlikázva minden ló és süveg; volt is aztán dinomdánom. Ittak a pajtások, később egy kicsit verekedtek is, Tóbicza beverte egy pár kötekdőnek a fejét, aztán megint kibékültek s még szélesebb kedvük lett; csak a menyasszony volt szomorú.

Tóbiczának egyszer az jutott eszébe, hogy jó volna neki tán Mariórától egy csókot kapni.

tüszőjéből, melynek feneke tömve volt aranyakkal s azt forgatá feje körül, mint egy csatacsillagot, s lekiabált az erdőbe :

— Gyere elő, te rongy Juon, te koldús kutya! most van a leányvásár! most vedd el Mariórát, gyere elő gyáva kutya, hadd üsselek agyon! Aranynyal ütlek agyon! Arany pénzzel töröm be a fejedet! — Hogy kaczagott és újjongott ezen az egész sokaság.

A mint ott legjobban hetvenkedik, egyszerre nagy sivalkodás támad az erdő felől, a sátrakból

A leány eltolta őt magától : „nem vagyok én még kendnek felesége“.

— De ha a Juon kérné, annak nem mondanád azt úgyé?

A leány megvallotta igazán, hogy nem!
Erre Tóbicza méregbe jött.

— Jöjjön hát ide, ha szeret, ha külön akar lenni, mint én. Üssön el a kezemről, ha jobb legyen. Ezzel ütöm agyon őt ni.

Azzal egy hosszú kecskebőrzsacsót vont elő

szalad a nép a lovak felé, ládát, hordót felforgatnak, asszony visít, férfi káromkodik; s egyes rémületes hang kiáltja : „jön a medve!“ — „Itt jön Juon a medvével!“

Több biztatás senkinek sem kellett.

Medvével találkozni igen elhatározott vadásznak van csak kedve, mert az még halálos sebet kapva is boszút tud állni; nyílt téren szembe szállni vele nem tanácsos. Az a néhány lakodalmas puska, mit a legénység puffogatni hozott

magával, különben is csak vakra volt töltve, aztán meg ilyen esetben a sok asszony nép elrémiti még a legjobb férfit is; egy percz mulva hanyatt-homlok rohant minden lélek a Geina tetőről a tulsó erdőbe, ott hagyva menyasszonyt, hozományt és ivószerszámot, úgy, hogy midőn a medve és Juon kiugrottak a boróka-erdőből, már akkor senki sem volt a Geinán. De valaki még is maradt ott: Marióra. Ő nem futott a futókkal, hanem elbújt a sátorban.

Futott előlük Tóbicza is, de minthogy lábai a méhsertől nehezen vitték, hogy Juon utól ne érje s azzal is könnyebb legyen, elhajítja a hosszú bőrszénnyt, a sok arannyal. Juon pedig felkapá azt s megcsóválva a levegőben, mint egy parittyát, utána hajítja: rákiáltva:

— Nesze a pénzed, nagyszájú! végy rajta

magadnak feleséget; te pénz nélkül senki sem vagy; de én Juon vagyok egy baltával a kezemben is.

Azzal odament Mariórához, megölelé, megcsókolta, megkérdezé tőle, akar-e felesége lenni, vele menni, erdőn lakni? s midőn az igent mondott rá, ismét megcsókola s azután elvitte magával szabad erdejébe, semmi aranyat, semmi drágaságot az otthagytott martalékból még csak meg sem nézett. Csak Marióra volt rá nézve aranybul, más semmi.

A medve azalatt szelid pusztitást követett el a feldöntött mézes pogácsákban; egyéb veszedelmet nem okozott.

S mondhatom nagysádnak, hogy ez a nő, ki nek férjén kívül nincs egyebe, de az valóban az övé; most is nagyon boldog.

Boskó tréfa.

— Egy fehér és egy fekete galamb fejét elcserélni! Bagatelle!— Az még mind semmi! De láttatok volna, a mit én láttam: egyszer meggy Boskó Bécsben az utcán, meglát egy asszonyságot alkudni egy olasz szalámiárussal. Hókuszpókusz! egy percz alatt elcserélte a fejeket, úgy, hogy az úriasszonyság fejének a helyén volt

az olasz szakállas veressipkás feje, a szalámiárusén pedig az úriasszonyságé Képzeltetni, hogy néztek azok egymásra.

Jól van-e találva a lelkem?

Sirva kérdi a jámbor özvegy látogató komasszonyát két arckép elé vezetve:

— Jól van-e találva a lelkem?

A komasszony a kisebbik képet értette, s felelt ekép:

— Mintha csak a megboldogult komát látnám.

A kegyes özvegy pedig a nagyobbik képet értette, a nem rég kimult pudliét.

Sophistica.

Jön az esküdt diák 9 órakor este visitálni, ha mind honn vannak-e a bennlakó múzsák.

Domine Sipos, Dudás, Hegedűs, mind otthon vannak és felelnek magukért.

— Hát dominus Dallos hol van?

Mutatnak az ágyra : ott van, alszik.

Erre a sophista így szól :

— A ki aluszik, az nem él; — a ki nem él, az nem létezik; — a ki nem létezik, az nincs itt; — a ki nincs itt, az másutt van; — ergo dominus Dallos ma este feljegyeztetik, mint absens!

Jó-e a thea?

Mert mikor a magyar embernek elég jó bora terem, hát ő neki az akkor nem jó, hanem meg kívánja a főtt vizet az anglustól s azt gondolja, hogy akkor ő aztán mingyárt nagy úr, ha theát iszik.

Egy csallóközi komposzesszor is eszébe vevé egy izben, hogy ő thea-estélyt fog adni, s mint-hogy a kántorné ugy is bement Komáromba, hát rábizta, hogy ebbe a szűknyakú üvegbe hozzon ki neki estére az olasztul rhumot.

Ugyanakkor kántor uram meg rábizta, hogy ebbe a zöld flaskába hozzon ki az ő csizmája számára halzsírt, mert már nagyon kopik.

Az olasznál a boltban bizony nem igen vigyázták meg, hogy melyik az egyik üveg, melyik a másik? s belemérték szépen a rhumot a a zöld üvegbe, a halzsírt meg a szűknyakúba.

Este aztán összeülnek a tekintetes urak, s isszák erősen az orosz theát jól meghalzsírozva. Lehetetlen biz az, hogy jó lett volna; de minthogy módi, hát csak megitták nagy resignatióval, azt gondolták, ez annak a zamatja.

— Hát jó-e a thea? kérdé a háziúr egyik komposzesszor társát.

— Jó volna biz ez, a fránya egye meg, csakhogy nagyon *bagariaiszú*.

— Hja, onnét van az, hogy Muszkaországból jött! Másnap pedig kántor uram csizmája miatt nem lehetett maradni a templomban a nagy pálinkaszagtól, úgy magába vette a rákent rhumot.

Mi az ige?

A mester-vizsgán egy falusi mesternek ezt a kérdést tevé az examinátor :

— Mi az ige?

Erre a falusi mester ily feleletet adott :

— A mit hajtogatni lehet; — s hogy példával is fölvilágosítsa a feleletet, azt mondja : — példának okáért : csutora.

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

XIV.

Az arszlán.

Csak arszlán az arszlán!
 Én mellette harczolok,
 Sárga, sovány arczán
 Az éhség is mosolyog...
 Csak arszlán az arszlán!...

Színházban is ott van, —
 Lop valahol egy jegyet,
 S még ő pisszeg jobban,
 Mint a ki megfizetett!...
 Csak arszlán az arszlán!

Puffra kávéz, — s aztán
 Ha valahol kivetik,
 Már a másik utcán
 Hordászok süvegelik...
 Csak arszlán az arszlán!...

XV.

Tudósok.

Két neme van a tudósnak:
 Egyik szikár, mint a páleza;
 — Ez a maga kínos kenyerén él —
 Sokat ír és mitse gondol
 Csak homlokát szedi ránczba!...

De a másik pókhasával
 Négy mázsáig hízni képes;
 — Ezt az akademia fizeti —
 Sokat gondol, semmitse ír,
 Csak tollat szúr a füléhez!...

XVI.

Elmés lány.

Elmés lány az én galambom,
 Tudja azt a föld s az ég.
 Oly kérdést tett hozzám, melyre
 Megfelelni nem tudék.

Hangja oly serény volt! s mégis
 Elhatott a májamig...
 Azt kérdezte tudniillik:
 Szeretem-e holtomig!?

XVII.

Jó tanácsnok.

Nincs jobb tanácsadó, mint a kulacs!
 Ha bú, gond, baj, vagy bármi lel;
 Ez azt mondja: igyál komám, igyál,
 Ne gondoljunk mi semmivel!

S ha végre azt kérded: most mit igyam?
 Eltékoztam javamat...
 Azt mondja ő: — tudod, hol a Duna?...
 Ha nem, hát kösd föl magadat!...

XVIII.

Rosz számitás.

Simul hozzám a leányka,
 Már ő többé nem begyes...
 — Nagyon jól áll a bajuszom, —
 Úgy találja a kegyes!...

Olyan szépen megczirógat!
 S csókol is ő rendesen!...
 Azt hiszi a jámbor jószág:
 Hogy én bizon elveszem?!...

XIX.

A világ.

A világ egy ócska kocsi,
 Lityeg, lötyög kereke;
 Rendesen az út mellett jár,
 Ritkán vágthat ő bele.

És akkor meg nagyot zökken,
 Ha az utat megleli,
 S azt, ki nem kapaszkodik meg,
 Üléséből kiveti...

XX.

Nenyuljhozzám virág.

Egy van szent előttem
 E kerek világon;
 Kedves barna lánykám
 Én sohasem bántom.

Hogy is bántanám meg
 Az én barna rózsám?
 Hisz úgy összezsókol:
 Mosni sem kell orcám!...

Kukoricza Jancsi.

Hétfőn, kedden.

Elmegy a jómódú magyar parasztgazda a kores-mába egy cseh muzsikabanda primásához, hogy fia lakodalmára megfogadja muzsikálni.

— Édes jó uram — szól a paraszt a primáshoz, — eljönne-e én hozzám lakodalomba muzsikálni?

— El, el, — mond a primás ki nem nagyon sokat tudott magyarul, — hát mikor akar tartasz lakdalmot?

— Hát édes uram, majd hétfőn, kedden.

— Hetfen ketten — mond a cseh primás, — was ist das? Hetfen ketten — das ist so viel als zweiundsiebzig.

— Igenis uram, hétfőn kedden — mond a paraszt.

— No de jól megéresed engem: — mond a cseh s ujjain kezdi számlálni, — no hát *ed* napod, *kéd* napod.

— Igenis uram, két nap, — mond a paraszt.

— No hát *három* napod — mond a cseh.

— No már uram, ha maradnak vendégeim, három nap is mond a paraszt.

— No hát *néd* napod, *et* napod, *hat* napod, *tizenet* napod, *huszon et* napod, *nedven* napod, *etven et* napod, *helfen* napod, *helfen ed* napod, *helfen kette* napod.

A paraszt csak bámul és néz a szegény csehemberre, végre szörnyüködve így kiált fel: — de hogy akarok én hetvenkét nap lakodalmat tartani, hanem csak hétfőn és kedden, — s egyszermind átlátta, hogy a muzsikus nem tudja azt mi a hétfő és kedd, egy nap-tárt kért s abba mutatta meg, hogy mi az a hétfő, kedd.

— Ahán, jetzt ferstéh ich, — mond bámulva a muzsikus, s így aztán nemsokára meglett az alku.

Szeget szeggel.

Hazánk egyik gazdagabb földesurának volt egy creditiségéről vidékszerte ismert számadó juhásza, kivel tréfa kedvéért többször alkalmat vett magának az uraság kötekedni.

Egy ízben juhászatát szemlélvén meg, odafordul a számadóhoz s elégedetlen hangon kérdezi:

— Hallja kend, mért olyan egyenetlenek ezek a birkák, egyik kisebb, másik nagyobb?

— Hüm, hát méltóságod, mért nem akkora mint én?

Mi a karakter?

Az X—i vendéglőben két ember beszélgetett hosszasan valamiről, de oly lassan, hogy nem lehetett ki-venni, miről foly a beszéd, azonban nem sokára hangosan kezdték egymást kisebbíteni, mire az egyik egész mérgesen így rivall a másikra:

— Csak te hallgass, te, kinek a világon semmi karaktere sincs!

A megsértett fél lassan oldalzsebébe nyúl, én ki-mondhatlanul megdöbentem, vélvén, hogy pisztolyt húz ki és még gyilkosság is történhetik, de nagyon csalatkoztam; mert tárczáját rántá elő s abból néhány

1000 forintos bankjegyet az asztalra dobva, büszke önérzettel így szóla társához:

— Nézd meg, ez a karakter, ilyen karaktered legyen neked.

Ez szegény elhallgatott, mert bizonynyal, nem volt annyi karaktere.

Helynevek magyarázata.

Sz. megyében három falu van: Nagy-, Kis-, és Bot-Palád. E három helység, a szóhagyomány szerint, csak három gazdag földesúr birtoka volt hajdanában, kiket: Kis-, Nagy- és Bót-Pálnak neveztek; mind a három helyiségben lakók csak egy templomot és lelkészt birtak, hihetőleg a tatárpusztítás után; tehát hogy a fizetésben is egyenlők lennének, elhatározták maguk között, hogy szerződésileg a szent czeletra Nagy Pál ad ennyit, Kis Pál ad annyit, Bot Pál ad szintén annyit; s ezen szerződés örökös nevet adott a most már terjedelmes és tiszta magyar elemű három helységnek.

Ki könnyen hisz, csalódik.

Egy more a padlásról egyszerre egy egész oldal szalonnát akart elberhelni, nehogy többször veszélyeztesse cigány becsületét. Felmenvén a padlásra, egy kis álló eszköz után nézett, mit szerencsésen meg is találván, nagy óvakodással a függő corpus delicti alá helyezé, a szalonnán pedig oly nagyságú lyukat vágott, melyen feje beférhetvén, a szalonnát így akarta a gúzs-ból kiszabadítani és véle tovább állani; de szerencsétlenségére, midőn erőlködött volna a felemelésben, kirúgta maga alól a ládácskát, s ő a rögtönözött szalonna-törben maradt, még pedig a levegőben függve; a dörömbözésre rögtön felszaladtak a háziak; midőn aztán a gazda kényelmesen elégtételt vehetett mogyorófa pályájával a légben ficzkádozó more hátán...

Alázatos kérelem III. Napoleonhoz.

„Instáljuk alázatosan, nem méltóztatnék megmondani, miféle mappákat vegyünk jövő esztendőre?”

Több vén iskolás diák.

Köszönjük a dicsőséget.

Külföldi lapok írják, hogy egy magyar, kinek neve Schingen (valódi scythiai név) azt hirdette Németországban, hogy ő ezüstöt tud csinálni; végtére természetesen rászedett vele sok jámbor embert. Ha igazán tudna ezüstöt csinálni, akkor persze nem mondanák, hogy magyar volt.

Még is jó volt az uborka.

Egy bácskai parasztnak egy kis pere volt a falusi bíróval, mi végett a szolgabíró elébe kerültek. A paraszt tehát, hogy a szolgabíró kezét megnyerhesse, kérdé feleségét :

— Anyjuk! nem volna jó szolgabíró urat egy zsák téliretekkel megajándékozni?

De az asszony jobbnak vélte az uborkát, s mindjárt szedett is a legnagyobb magnak való sárgákból egy zsákkal, s mikor aztán a szolgabíró urnak átadták, ezt az ilyenféle ajándék irtóztató bosszúságba hozta s hajdúja által a sárga roppant növényeket egyenkint a parasztnak fejéhez dobata. Ekkor felesége mondá urának :

— Ugy-e jó volt, hogy ugorkát hoztunk? ha ezek most retkek lettek volna, már agyondobták volna kedet.

Sirvers.

Jabrinkovics nevű falusi tanár, midőn valaki jól felelt, azt szoká mondogatni : „no úgy van.“ Háladatosságból egy néhai tanítványa ily sirverset készített neki :

Itt nyugszik *No úgy van*
Jabrinkovics sirban;
Kordován csizma lábán
Kopott bekecs van nyakán;
Ó bizony megholt
Bár nagy teste volt;
Itt nyugszik a *Ja*
De nem *igenis*
Hanem *brinkovics*
Tömörd tanára.

A cigány csak eltalálja.

Rosz fát tett tüzre egy cigány és a szolgabíró büntetésül 25 botot ítelt rá.

Azon idő alatt, míg a szolgabíró ebédel, kellett a mütétnek végrehajtódnia, s az e célra kirendelt hajdu, a parانشoz hiven, le is kapta husz körméről a morét.

— A teljes szent Háromság vendégelje meg magát János bácsi valami nagy darab lutrival, ne bántson kirem, lássa nem nekem való ázsá botfli, mert nagyon uriás testem van.

— Sajnálak moré, hanem rád kell mérnem a huszonötöt, mert a szolgabíró úr megszid, ha nem hall jajgatni.

— Jaj kirem, hisen ha csak jajgatni kell, hát kár les fáradni, jajgatók én veris nélkül is addig, a meddig meg nem unja a szolgabíró úr.

Valaki hírül vitte a cigány feleletét, s a szolgabíró mosolyogva engedte el a verést, egy napi fogságot rendelvén büntetésül.

Bál-hirdetés.

(Eredeti után.)

Az S—i szállában, hol ezelőtt kukoricza tartatott, most az kihordatván, bál fog tartatódni, melyet is az Csutora Andris hangája fog kikésérni, és az puplicum meghívódik, melynek az étel és italban hiánya nem létszen, mert kinek tetszése szerint fog jó vagy rossz ki szolgálódni. — Lészen vörös és fehér tokaji, meg mindenféle fain és közönséges bor, aztán sör drága és olcsó.

Akudni nem szabad.

Az ki beszöki és megtudódik az irgalom nélkül ki fog dobattatódni.

Entritt 12 xr. avét pénzben.

Én ki vagyok
Gróbián Mátyás,
vendéglő.

Az a kicsi.

— Hej cigány, láttad-e az agaraimat, a mint a nyulat hajtották.

— Láttam, igenis.

— Szólj, melyik szaladt legelő?

— Hát bizony ázs a veres sörű kicsi, a melyik a tebbi nagyot vezsette.

R é b u s z.

A 11-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Politikus csizmadia.“